

ประวัติพระพุทธรัตนธารราช

294.31218
พ 357 ปช
ว.2

พ. ๕๕

ประวัติพระพุทธรูปเจ้าวรารุ

เรียบเรียงโดย

พระมหากษัตริย์มหาสมณวิมลธรรม

พิมพ์ที่โรงพิมพ์วิมลธรรม
พิมพ์ที่โรงพิมพ์วิมลธรรม

ที่วัดอินทาราม จังหวัดกาญจนบุรี

วันที่ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๗๓

พิมพ์ที่โรงพิมพ์วิมลธรรม

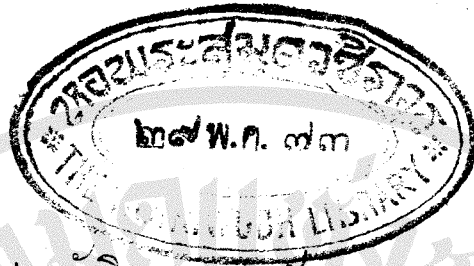
นางสาว

อักษร	ก. เลขที่ ๑๔๗
หมวด	ด.ม.วิ.๑
หมู่	๑๑๗๗/๑๖:๑๖๗.

น. ๓

ประวัติพระพุทธคันธารราษฎร์

เรียบเรียงโดย

พระมหากมด วัฒนกฤกษ์ไตรยาราม

พิมพ์แรกในงานหล่อพระพุทธคันธารราษฎร์

ที่วัดอินทาราม จังหวัดกาญจนบุรี

วันที่ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๗๓

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ศรีหงส์

810
294.6/2/8
ว 53 1/2

NATIONAL LIBRARY OF THAILAND

31111004059745

คำนำ

การทำนาในตำบลหนองขาว จังหวัดกาญจนบุรี ทราบว่าได้ผลไม่บริบูรณ์ เพราะเป็นนาตอนต้องอาศัยน้ำฝน ถ้าปีใดฝนไม่บริบูรณ์ ก็เป็นเหตุให้ ชาว นาใน ตำบลนั้น อด อยาก ยาก แค้นทั่วหน้ากัน เพราะเหตุนี้พระสมุห์หอม เจ้าอาวาสวัดอินทราราม ตำบลหนองขาว พร้อมด้วยนายสอนนายหลี่ผู้ใหญ่บ้าน กับนายลพ เทพประสิทธิ์เป็นหัวหน้า ได้พร้อมใจกันชักชวนชาวบ้านทั้งหลายให้หล่อพระพุทธรูปปฏิมากรคันธารราฐปางขอฝน เมื่อถึงคราวฝนแล้งจะได้ทำพุทธบูชาอาราธนาขอให้ ทรงบันดาลให้ฝนตก เพื่อประโยชน์ดับทุกข์ภัยทั้งหลายให้หาย ไป และได้ขอร้องให้ข้าพเจ้าแต่งหนังสือเกี่ยวกับ คำนาน พระพุทธรูป ปฏิมากร คันธารราฐนั้น

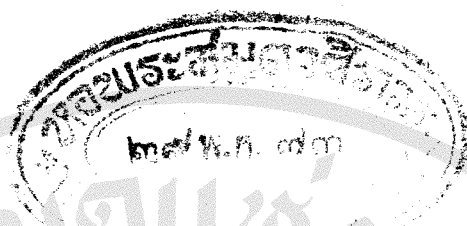
๒

สำหรับแจกเป็นที่ระลึกแก่ผู้ไปช่วยในงานด้วย
ข้าพเจ้ายินดีรับแต่งให้โดยเต็มใจ แต่มีเวลา
น้อยเต็มทีจึงแต่งให้บริบูรณ์ สละสอยหาได้ไม่
ต้องขอภัยท่านทั้งหลายด้วย เมื่อมีโอกาส
ณภายหลังก็น่าจะพยายามทำให้บริบูรณ์ ๆ

พระมหากมด

วัดมกุฏกษัตริย์

วันที่ ๘ เมษายน พ.ศ. ๒๔๓๓

ประวัติพระพุทธคันธาราวุธ

เรื่องราวซึ่งกล่าวถึงว่า พระพุทธเจ้าได้
บันดาลให้ฝนตกใหญ่ครั้งหนึ่งอย่างไร ? มีเรื่อง
เล่าในวาริชาดกว่า เมื่อพระพุทธเจ้าเสด็จอยู่
ณพระเชตวันในเมืองสาวัตถี ฝนแล้งเข้ากล้า
ในนาแห่งทั่วทั้งเมือง น้ำในลำธารห้วยคลอง
หนองบึงทุกแห่งก็แห้ง จนถึงสระโปกขรณที่
เคยเป็นพุทธบริโภคน้ำก็แห้งจนเห็นตม ปลา
ทั้งหลายก็ได้รับความลำบาก ด้วยฝูงกามาจิกกิน
เป็นอาหาร ต้องมุดซ่อนอยู่ในตม ในขณะนั้น
พระพุทธเจ้า เสด็จไปทรงบิณฑบาต เห็น เหตุดัง
นั้น ก็มีพระหฤทัยกรุณา เมื่อเสด็จกลับมาทำ
ภัตตกิจแล้ว จึงตรัสเรียกพระอานนท์ให้นำผ้า
อุทกสญฺญมาถวาย พระอานนท์ก็ทูลว่าน้ำใน

สระแห่งเดียวหลายวันแล้ว พระองค์ก็ตรัสเรียก
 ฟ้าอุทกสาธุกยีนคำอยู่ พระอนันต์จึงนำมา
 ถวาย พระองค์ทรงรับเข้ามา ชายส่วนข้างหนึ่งนั้น
 ทรง ส่วนข้างหนึ่งนั้นตระหวัดขึ้นบนพระอังษะ
 ประเทศ เสด็จขึ้นฝั่งสระแสดงพระอาการ
 พระหัตถ์ขวากวักเรียกฝน พระหัตถ์ซ้ายหงาย
 ร่อนน้ำฝน ขณะนั้นฝนก็ตกลงมาเป็นอันมาก
 ท่วมในที่ซึ่งควรขังน้ำทุกแห่ง มนุษย์แลสัตว์
 ทั้งหลายทั้งปวงก็ความชื่นชมยินดีกล่าวคำสรร
 เสริญต่าง ๆ เมื่อพระองค์ทรงทราบจึงตรัสว่า
 แต่กาลปางก่อน นพะปะมัจฉะชาติ คือปลา
 ข้อนี้อาจตั้งสัตยาธิฐานให้ฝนตกได้ ภิกษุทั้ง
 หลายจึงทูลวิงวอนเพื่อให้ทรงตรัสเล่า พระพุทธ
 องค์จึงทรงชักอศนิทานมาแสดงว่า ครั้งหนึ่ง
 มีพระยาปลาซ่อนอาศัยอยู่ในบึงตมหนึ่ง คราว
 นั้นเป็นเวลาแล้งน้ำในบึงแห้งขาดเป็นตม ฝูง

กาลมกีนปลาในนั้นอยู่เกลื่อนกล่ม พระยาน
 พระประจักษ์ผู้ขึ้นในตมแห่งนาคอากาศเสียบารมี
 ตั้งสัจจาธิฐานแล้วกล่าวคาถาว่า อภิตถย
 ปชุนน นิธิ กากสฺส นาสย เปตฺตํ ว่าข้าแต่
 ประจักษ์ เทพยดาเป็นผู้มีอำนาจอาจจะให้ฝนตก
 ได้ ขอท่านจงบันดาลให้เมฆฝนตั้งขึ้น แล้วจง
 ให้หาฝนตกลงเป็นท่อธารใหญ่ท่วมบึงบ่อทั้งปวง
 เกิด จงทำพิธีขุมทรัพย์ของฝูงกาทั้งหลายให้
 พินาศไป ทำฝูงกาให้โศกเศร้าเพราะอดอาหาร
 แลขอท่านจงกรุณาเปลื้อง ปลด ข้าพเจ้า กับหมู่
 ญาติทั้งหลาย ให้พ้นภัยพิบัติโศกเศร้า พ้น
 อำนาจหมู่กา ซึ่งจะมาเบียดเบียนเป็นภัยอันใหญ่
 หลวงนเกิด ด้วยอำนาจ สัจจาธิฐาน ของ
 พระยาปลาซ่อน หาฝนใหญ่เป็นท่อธารก็บันดาล
 ตกลงมาไหลลบท่วมบึงบ่อทั่วทุกสถาน หมู่
 วาริชชาติก็ได้พ้นภัยพิบัติทั่วกัน ฯ

ยังมีเรื่องราวสวดขอฝนในคัมภีร์พระอภัย
 กลาแห่งหนึ่ง มาในเรื่องตำราสวดขอฝน ซึ่ง
 ท่านแต่งเป็นภาษามคธเริ่มเรื่องว่า พระเถระเจ้า
 หนึ่งมีนามว่า พระสุกตเถระ ท่านได้ปราศนา
 ฐานันดรอันหนึ่ง ณะบาทมูลพระปทุมุตตรสัมมา
 สัมพุทธเจ้า แล้วบำเพ็ญกุศลให้เป็นอุปนิสัย
 แห่งพระอรหัตต์เป็นลำดับมา จนถึงมาเกิดใน
 ตระกูลศุมนเศรษฐีมีนามว่าสุกต ครั้นพุทธกาล
 นี้ได้บรรพชาอุปสมบทในวัน เมื่ออนาถบิณฑิก
 คหบดีฉลองพระเชตะวัน เจริญสมณะธรรมบรรลु
 พระอรหัตต์ พระผู้ทรงพระภาคได้ทรงยกย่องว่า
 เกษกว่าภิกษุบริษัทบรรดาซึ่งเป็นอรณวิหารี ครั้น
 เมื่อได้บรรลुพระอรหัตต์แล้วเที่ยวมาโดยลำดับ
 ถึงพระนครราชคฤห์ พระเจ้าพิมพิสารทรง
 ทราบ ก็เสด็จมายังสำนักพระมหเถระ ตรัส
 ปฎิญาณว่า จะทำที่อยู่ถวาย แต่เพราะราชการ

มากก็หาได้ทำถวายตามคำปณิธานไม่ พระเถระ
 เจ้าไม่มีเสนาสนะ ก็อยู่แรมในที่แจ้ง ในเวลา
 นั้นเป็นฤดูฝนที่ควรจะตกก็บังตาไม่ตก มนุษย์
 ทั้งหลายคิดหวาดหวั่นที่ฝนไม่ตกตามฤดูกาล จึง
 พร้อมกันเข้าไปกราบทูลพระมหากษัตริย์ พระ
 เจ้าพิมพิสารทรงดำริหาต้นเหตุ ว่าซึ่งฝนไม่
 ตกนั้นจะเป็นด้วยเหตุใด จึงทรงอนุমানว่า
 เห็นจะเป็นด้วยพระเถระเจ้าพักอยู่กลางแจ้ง จึง
 รับสั่งให้ทำกุฎมุงแลบังด้วยใบไม้ถวาย ครั้น
 เมื่อพระเถระเจ้าเข้าไปในกุฎแล้วนั่งในที่ลาดด้วย
 หญ้า ฝนก็ตกเล็กน้อยยังหาเต็มตามที่ไม่ว่า พระ
 เถระเจ้าคิดกำจัดภัย คือฝนไม่ดีไม่งามนั้น จึง
 กล่าวคาถาแสดงว่าตนพ้นอันตรายแล้วให้เทวดา
 ทราบ ว่าขอวิสสวลาหกทั้งหลายจงยังฝนให้
 ตกในที่ทั้งปวงเถิด อันตรายภายนอกไม่มีแก่
 เราแล้ว เพราะกุฎของเรามุงดีแล้ว ควรเป็น

ฐานที่ตั้งแห่งความสุขสำราญ แต่มิปานประค
 นาด่างอันจิตสนิทดีไม่มีช่องลม ขอเทพยเจ้า
 จงยังฝนให้ตกตามปรารถนาเถิด อนึ่งอันตราย
 ภายใต้งี้ไม่มีแก่เราเพราะจิตต์ของเรานั้นคงด้วย
 สมานธิพื้นพิศมจากกิเลสแล้ว ในบัดนี้เรา
 ประรภเริ่มความเพียร เพื่อทักขิธรรมสุขวิหารอยู่
 ทุกอริยาบถ ขอเทพยเจ้าจงยังฝนให้ตกทั่วที่
 ทั้งปวงเถิด ครั้นกล่าวพระคาถานจบลงแล้ว
 ในทันใดนั้นมหาเมฆตงขน ฝนตกทั่วทิศด้วย
 อานุภาพพระสุกต ควรเป็นอัศจรรย์ ใจความ
 ในพระอัญญาธรรมาได้อธิบายเรื่องราวมาดังนี้ ๆ
 อนึ่งมีเรื่องเล่าในสุกตสูตรว่า ครึ่งหนึ่งพระ
 พุทธเจ้าพร้อมด้วยภิกษุสงฆ์บริวารประมาณ ๕๐๐
 รูป เสด็จประทับอยู่ในที่นั้น ในขณะนั้นเกิด
 ฝนแล้งเข้าแพง พระองค์จึงตรัสแก่พระสุกต
 เถรวา สุกตไปสิ ท่านจงอาศัยความกรุณาแก่

โลก นิ่งสนิทแจ่มแจ้งเข้าอุปโลกสันสมบัติแล้วให้
ฝนตกลงมาให้ ประโยชน์ แลความสุข สำเร็จแก่
เทพดาแลมนุษย์ทั้งหลาย พระสุกัณเฑาะว์รับ
พุทธพจน์แล้ว ออกไปนั่งในกลางแจ้ง เข้า
อุปโลกสันสมบัติแล้ว แลขึ้นไปบนอากาศแปลง
อุทานวจาอธิษฐานขอฝน เมื่อเทวดาได้ฟัง
คำอธิษฐานก็ชอบใจ อนุโมทนาถ้อยคำพระมหา
เถร ใจความคาถาที่พระเถรเปล่งอุทานวจา
อธิษฐานขอฝนนั้น คือขอให้เทวดาช่วยบ้าง
อังกูณพระรัตนไตรยบ้าง ขอให้ฝนตก ฯ

แสดงเรื่องพระพุทธเจ้าได้ทรงบันดาลให้ฝน
ตกใหญ่ครั้งหนึ่งนั้น ขุติแต่เท่านั้น บัดนี้จะได้
แสดงถึงมูลเหตุเรื่องสร้างพระคันธารราฐต่อไป
ก็มีมูลเหตุการสร้างพระพุทธรูปปฏิมากร มีสมญา
ว่าคันธารราฐนั้นเป็นมาอย่างไร ?

มีเรื่องรามาว่า เมื่อพระพุทธเจ้าเสด็จ
 ปรีณิพพานแล้วได้สองร้อยปีเศษ มีพระเจ้า
 แผ่นดิน องค์หนึ่งได้ครอบครอง ราชสมบัติเป็น
 ใหญ่ในเมืองคันธารราช มีความเลื่อมใสในพระ
 มัชฌันติกะเถระ จึงได้รับพระพุทธศาสนาไป
 ถูสืบทอดกันมาหลายชั่วแผ่นดินในเมืองคันธาร
 ราช พระเจ้าแผ่นดินองค์หนึ่งได้ทรงฟังเรื่อง
 พระพุทธเจ้าทรงบันดาลให้ฝนตกนั้นก็ทรงเลื่อม
 ใสโปรดให้สร้าง พระพุทธรูป ปฐมมากร มีอาการ
 อย่างจะสงวนน้ำทำปฤษฎาเรียกฝนเช่นนั้น ครั้น
 ปีใดฝนแล้งแล้วก็ให้เชิญ พระปฐมมากรนั้น ออก
 ตั้งบูชาขอฝน ฝนก็ตกลงได้ดังประสงค์ ภาย
 หลังมามีผู้นำพระพุทธศาสนา สร้างพระพุท
 ธรูปมีอาการเช่นนั้นต่อ ๆ มา ก็เรียกสมญาว่า
 พระพุทธรคันธารราช เพราะเหตุที่ได้สร้างขึ้น
 ในเมืองคันธารราชเป็นตัวอย่างต้นเดิมมา ต่อ ๆ

294. 31 2/8
71 552 2/1
ค. 2

๕

มาจึงมีผู้เลื่อมใสนิยมมากขึ้นโดยลำดับ เช่น
ในประเทศสยามนี้ มีพระเจ้าแผ่นดินผู้เป็น
พุทธศาสนูปถัมภได้ทรงสร้างพระพุทธรูปปฏิมากร
คันธารราฐปางขอฝนไว้สำหรับพระองค์ แล
ทรงอาราธนาไปประดิษฐานตามมณฑลต่าง ๆ
เมื่อถึงคราวฝนแล้งก็เริ่มทำพระราชพิธีพืชม
งคลเป็นพิธีประจำปี เว้นแต่ปีใดฝนบริบูรณ์
อยู่แล้วก็งดเว้นเสียไม่ทำ เพราะดูเหมือนหนึ่ง
ว่าจะขอซ้ำให้มากเกินไป การที่จะทำพระราช
พิธีหรือไม่ได้ทำ มีเขตกำหนดอยู่เพียงเดือน ๕
ถ้าฝนภายในเดือน ๕ เข้าบริบูรณ์ ก็จะแล้ง
ไปในปลายเมื่อประการใดก็ไม่เคยทำพระราชพิธี
ถ้าฝนต้นปีภายในเดือน ๕ แล้ง จึงได้ทำพิธี
บัติน้ำพระเจ้าจะได้นำคาถา ซึ่งใช้สวดพระราชพิธี
พืชมงคลมาลงไว้ในท่อน เพื่อผู้ต้องการสวด
ขอฝนจะได้ค้นหาง่าย ส่วนคำแปลไม่ได้แปล

ลงไว้ด้วย เพราะมีเวลาทำน้อย แต่ก็มีเนื้อ
ความเหมือนกับที่ได้แสดงไว้ข้างต้นนั้น

คาถาสวดเมตตาเทยนไชย

พระราชพิธีพรเสาศร

พุทฺธโร สัพพัญญุตญาณโม ธรรมโม โลกุตตโร นโร
สโม มัคคผลัญญโ จ อังเกตํ รตนัตถํ
เอตัสส อานุภาเวน เทโว วัสสตุ กาลโต
วัสสันตรวา มาเหสุ สัพพโสถถิ ภวันตุ โน ฯ

คาถาสวดพระราชพิธีพรเสาศร

สวดต่อท้ายสวดมนต์ตามกำลังรับ

ภควา อรหํ สัมมา- สัมพุทฺธโร ฌายินํ วโร
อุตฺตโม วิทฺธมฺนันทนํ สัตเตสวาทยาตุโก
สวัตถยเมกทา เจส พุทฺธโร เขตวเน วสํ
อนาถปิตฺติการาเม วัสสมุปคโต อหุ
ตทา พุทฺธัญฺฐิยา สกฺขา สัพพา โกสลภูมิโย

มหันต์มาลี ทูฬภักขิ ทูภขิ มหาชนัสส จ
 ปิณฺฑทาย จ ปวิสันตํ ภควันตํ ตหิ ตหิ
 วัสสํ วัสสาปนัตถาย อภิยาจิ มหาชนโน
 ตัสสิ ปฏิจฺจ การุญฺญ พุทฺโธ เซตวนํ คโต
 สุกฺขาบ โปถัชนฺธิยาปิ ตเร ฐิตो นหาบิตฺ
 นิวาเสตฺวา ตตฺถเกเคน อนฺเตโนทกสาณฺณกํ
 เอเคน จ ปารุบบิตฺวา โสปาณเณ ภควา ฐิตो
 อถ ปิณฺณมาย ทิสาย มหาเมโฆ สมุณฺธิ
 ตโต ตาว วัสสํ วัสสํ ขาวัตถโธ อาสิ ปุริโต
 ตัสส เตนานุภาเวน วัสสํเตเนวทานิ
 เทโว วัสสํตฺ กเถน สมฺมิตฺถํ เนตฺ เมทนี ๑
 มหาการุณฺโณ นาโถ อตฺถาย สัพฺพปาณินํ
 ปุเรตฺวา ปารมิ สัพฺพา บัตถโต สัมโพธิมุตฺตมํ
 เอเคน สัจจวชฺเชน เทโว วัสสํตฺ ฐมฺมโต
 มหาการุณฺโณ นาโถ หิตาย สัพฺพปาณินํ
 ปุเรตฺวา ปารมิ สัพฺพา บัตถโต สัมโพธิมุตฺตมํ

เอเตน สัจจวัชเชน เทโว วัสสตุ กาลโตฯ
 มหาการุณโก นาโถ สุขาย สัพพะปาณิน
 ปุเรตวา ปารมี สัพพะ ปัตโต สัมโพธิมุตตม
 เอเตน สัจจวัชเชน เทโว วัสสตุ ฐานโสฯ
 สุกโต จ มหาเถโร มหากาโย มโหทธิโร
 นิลวัณโณ มหาเตโช ปวีสันตฺ วลาหกา
 ฉัณฺนา เม กุฎฐิกา สุขานิวาตา วัสส เทว ขณาสุข
 จิตฺต เม สุขสมาहित วิมุตฺต อตาปี วิหรามิ วัสส-
 -เทวาติ ฯ

อนุสสริตฺวา สตฺ ธรรมํ ปรมัตถํ วิจินฺตย
 อกาเส สัจจกิริยํ ยํ โลเก ชวสฺสสํ
 ยโต สรามา อตฺตานํ ยโต ปัตโตสฺมิ วิญญุตํ
 นากิขานามิ สญฺญิจฺจ เอกปาณมฺมี หีสิตา
 เอเตน สัจจวัชเชน ปชุนฺโน อภิวัสสตุ
 อภิตถนยํ ปชุนฺนํ นิธึ ทากัสส นาสย
 ทากํ โสกาข รันฺธเรหิ มัจเณ โสกา ปโมจย

สห กเต สัจจเว ปุณฺโน อภิวสฺสย
 ถลํ นินฺนํญจ ปุณฺนโต ขณฺเน อภิวสฺสย
 เอรุเป สัจจกรียํ กัตวา วิริยมุคฺตมํ
 วสฺสาเปสํ มหาเมมฺมํ สัจจเตชพลฺลสฺสโต
 สัจฺเจน เม สโม นตฺถิ เอสา เม สัจฺจปารมิตี ฯ

- ๑ สัมพุทธมุตฺตมมูพารมนนํตญาณํ
 สัตตํตมํ ทสพลํ กรุณาธวาสํ
 สกฺกการภาชนมภาชนมํจฺจคฺคานํ
 สทฺธานเตน สตตํ สิริสา นมามิ
 วิริํ วิสารทมปารกฺคณํพฺรหฺมา
 ธีรํธีโรปมจฺฉิ ธีรธมฺมกายํ
 ปาริกตํ ภวภยการสาครสฺส
 สวัญฺชเนสุ สุตตํ สิริสา นมามิ
 โลเกกจฺจขุมตฺตามลปญฺญจจฺจํ
 โลเกกสวณฺชราภมมํมถารํ
 โลเกกพนฺธมวณฺฑิตุสหายพนฺธํ

โลกกัจจกรุติลกํ สิริสา นมามิ ฯ

วิโตปมานนปมาณมณานกํ

สัทธํ สุตฺตํสนฺนํ นยนาภีรามิ

สํสารจกัณฺณกมณํ วรธมฺมจกัณฺ

จกัณฺณกัฏฺโฏจฺจรณํ สิริสา นมามิ ฯ

เนกขัมมมนัฏฺโฏพลาภิตราคยักขํ

เมตฺตมฺมํพุสา สมิทโกธมฺหาหุตาสํ

ปญฺญูปาทิปฺปหตฺโหมหฺมทฺนัธการํ

โลกกัจจกรุปฺปญฺญํ สิริสา นมามิ ฯ

สัทธมฺมราชมปฺปราชิตธมฺมเสนํ

สัทธมฺมเตชหตฺตมารสฺสโฆรเสนํ

สัทธมฺมเทสนมโนหฺรเกโรโฆสํ

สัทธมฺมสารถฺกญฺญํ สิริสา นมามิ ฯ

ยุตํ คุณฺเณหิ สกฺเคหิ สุนิมฺมเลหิ

โทเสหิ มุตฺตมฺมิเลหิ สวสเนหิ

พฺยัมมํปฺปภาขจิตฺกาสุรลัทธิขณฺภา—

มาโลปโสภิตตมํ สิริสา นมามิ ฯ
 ปิณฺฑาภิชากรวินิฉัตรเทสนาภา—
 นิรุตตสัพพรพาทมนันธการ
 การุญญวรินนิวัตโลกาปี
 ทุกขคัลลิตาลวิสรํ สิริสา นมามิ ฯ
 เญยฺยญฺชนํ สกกลเมว ปรีตคหิตํ
 ชาตาหิ ญาณกรุณาหิ มหาชาหิ
 โลกัสสํ ทุกขมวรุญฺญํ สุขํปํทายี
 โลกคัลลิตาณมตฺตํ สิริสา นมามิ ฯ
 พิชามํปํภาวอลยจารุสุรินทจาปี
 อุดฺธณารุริสํวิสรุชชลวิชชชาตํ
 รัมมํมํพฺพญฺญูญฺชนิตํ มิตฺตาสารุสสํ
 สัพพญฺญูเมฆมนนํ สิริสา นมามิ ฯ
 ปาโปปตาปนปรันนปรันตบํบํตํ
 อัจฉันตสันตชนนํ ชนนํ ชนคํคํ
 สัมภักคสัพพปกํ สรณญฺชนานํ

สัพพะภาณํ ทสพลํ สิริสา นมามิ ฯ
 สุตตมมิตพุทฺธํ โลกนาถํ นมิตฺวา
 กุสลมุปจิตํ ยันเตน เตชสฺสเทน ๐
 วิลยมนุญฺชํ ตโรกทพฺภิกขทักขา
 วิปุลสติลลารา วสฺสโน โหนฺตฺ เมฆา ฯ

จบแล้ว

